

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobkyně: **CET 21 spol. s r.o.**, se sídlem Kříženeckého náměstí 1078/5, Praha 5, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2008, č. j. 10 Ca 64/2008 – 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojila žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 31. 7. 2008, č. j. 10 Ca 64/2008 – 43, (dále jen „rozsudek“), kterým městský soud zamítl její žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 1. 2008, sp. zn. 2007/755/fo1/CET, č. j. fo1/494/08 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaná shledala, že stěžovatelka se dopustila porušení povinnosti provozovatele vysílání stanovené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 231/2001 Sb.“), neboť odvysíláním dílu pořadu Kriminálka Las Vegas dne 17. 5. 2007 od 21.20 hod. na programu Nova, se dopustila porušení povinnosti nezařazovat do vysílání v době od 6:00 do 20:00 hod. pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Za spáchání tohoto správního deliktu byla stěžovatelce uložena pokuta ve výši 150 000 Kč.

Proti tomuto správnímu rozhodnutí podala stěžovatelka **žalobu** z důvodů, které rozdělila do tří bodů. **V prvním žalobním bodě** uvedla, že zjištěný skutkový stav nemá oporu ve spise, skutek není správním deliktem a napadené rozhodnutí je pro tento nedostatek nepřezkoumatelné. V rámci tohoto bodu namítla, žalovaná nevyložila neurčité pojmy, konkrétně obsah pojmu

„psychický neboli duševní“, přestože se jedná o značně neurčitý pojem. Podle stěžovatelky je nutné jej nejprve vyložit a teprve poté zkoumat, které vytykané scény jsou jednáním, které může ohrozit psychický vývoj dětí a mladistvých. Ohradila se také proti hodnocení předmětného pořadu, protože podle jejího názoru scéna s hlavou ve schránce nebo vytahování hada z úst, případně scény z prostředí patologie jsou působivými, nemohou však ohrozit psychický vývoj dětí a mladistvých. Podle ní není záběr na oddělenou hlavu od trupu násilím, ale záběrem na hlavu ve schránce je násilí pouze naznačeno. Žalovaná měla zjistit, zda je pořad objektivně způsobilý ohrozit psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých, neboť podle stěžovatelky k traumatizujícímu zážitku nepostačuje záběr na uříznutou hlavu. Nejde totiž o zobrazení násilné scény ani brutálního výjevu, které je samoučelné, ale jde o detektivní žánr vysílaný v pozdních večerních hodinách. V této souvislosti poukázala na ilustrované Biblické příběhy od Ivana Olbrachta určené dětem, v nichž jsou naturalistické ilustrace obsahující uříznuté hlavy. Připomněla také, že předmětný díl pořadu byl vysílán i v ostatních evropských státech a ohradila se proti závěru žalované, že zobrazuje „svět těžkého zločinu“.

Ve **druhém žalobním bodě** stěžovatelka namítala, že žalovaná před uložením pokuty neupozornila na porušení zákona a nestanovila jí lhůtu přiměřenou k nápravě podle § 59 odst. 1 a odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb. Stěžovatelka uvedla, že tuto povinnost žalovaná nesplnila ani prostřednictvím předchozích rozhodnutí či upozornění ve věci jiných pořadů, zejména odvysílání filmu „Striptýz“ a upoutávky na film „Texaský masakr motorovou pilou“ v rámci pořadu Volejte Novu. Upozornění učiněné v souvislosti s filmem „Striptýz“ není v časové ani věcné souvislosti s předmětným odvysíláním pořadu „Kriminálka v Las Vegas“, protože oba pořady byly vysílány v rozmezí téměř čtyř let a vytykáno bylo jiné jednání. Zatímco v případě filmu „Striptýz“ byl porušen zákon tím, že bylo odvysíláno jednání spočívající v „expresivní a vulgární výrazy a záběry tanečnice ve spodním prádle, lascivní pohyby“, tak v případě pořadu „Kriminálka v Las Vegas“ je vytykáno odvysílání „vizuálně expresivní scény, která vtíravě zobrazuje svět těžkého zločinu a na dětského diváka může působit děsivě, vyvolávat v něm pocit strachu, případně při přísunu obrazu s podobnou tematikou jej může citově otupit“. Upoutávkou v rámci pořadu Volejte Novu na horor „Texaský masakr motorovou pilou“ bylo stěžovatelce vytykáno, že odvysílala „vizuální a textovou složku upoutávky, která měla vyvolat pocit strachu, úzkost, hrůzy“. Účinek hororových záběrů a obdobných, byť sporadických prvků v textu, na dětské diváky může být bezprostřední. Dále namítla, že legitimně očekávala, že neporušila zákon, protože na programu TV Prima jsou v odpoledních hodinách zařazovány seriály s kriminální tematikou „Sběratelé kostí“ a „Myšlenky zločince“ a na veřejnoprávní televizi „Mýty a fakta historie“.

Pod **třetím žalobním bodem** stěžovatelka vytkla žalované, že nehodnotila veškerá stanovená kritéria pro ukládání výše pokuty, neboť nehodnotila ani typ a dosah závažného jednání ani povahu vysílaného programu. Další kritéria hodnotila buď příliš obecně nebo nesrozumitelně (v případě posuzování míry zavinění). Žalovaná tak při ukládání pokuty postupovala nezákonně, neboť porušila § 61 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., který stanovuje meze správního uvážení (kritéria uložení a výše pokuty). Z těchto důvodů navrhla, aby městský soud zrušil napadené rozhodnutí žalované, a pro případ, že by soud důvody pro zrušení rozhodnutí neshledal, navrhla, aby městský soud od uložení pokuty upustil.

Žalovaná v písemném **vyjádření** k žalobě uvedla, že se dostatečně vypořádala s obsahem neurčitých pojmů obsažených v § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. a náležitě vyložila, z jakých důvodů dospěla k závěru, že stěžovatelka svým jednáním naplnila veškeré zákonné znaky skutkové podstaty uvedeného správního deliktu. Zdůraznila, že ke spáchání deliktu postačuje pouhá objektivní možnost vzniku následků. K výtce týkající se vysílání seriálů s kriminální tematikou „Sběratelé kostí“ a „Myšlenky zločince“ na jiných televizích podotkla, že tyto pořady

nejsou předmětem řízení. K výtce ohledně nedostatečného předchozího upozornění uvedla, že k naplnění účelu § 59 zákona č. 231/2001 Sb. plně postačuje, pokud byla stěžovatelka upozorněna na první porušení povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. K výhradě týkající hodnocení kritériím podle § 61 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb. stanoveným pro ukládání výše pokuty uvedla, že se dostatečně věnovala relevantním kritériím, která jsou rozhodující pro výši určení sankce a výsledkem je přezkoumatelná úvaha nevybočující z mezí správního uvážení. Navrhla proto, aby městský soud stěžovatelčinu žalobu zamítl.

Městský soud v Praze **napadeným rozsudkem** žalobu stěžovatelky zamítl, protože dospěl k závěru, že není důvodná, a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení. K námitkám uplatněným v rámci **prvního žalobního bodu** městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005 č. j. 5 Afs 151/2004 – 73, a doplnil, že při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou i všemi ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit. Zákonodárce užitím neurčitých pojmů dává orgánu aplikujícímu právní předpis prostor, aby posoudil, zda konkrétní situace patří do rozsahu neurčitého pojmu či nikoliv. Současně však dbá na to, aby v zákoně byly uvedeny alespoň některé charakteristické znaky, popř. umožňuje tak učinit prováděcím předpisem. Z napadeného rozhodnutí podle soudu vyplynulo, že žalovaná se zabývala definováním jednotlivých neurčitých pojmů, jichž zákon č. 231/2001 Sb. ve vztahu ke správnímu řízení užívá. Podle soudu definovala pojmy dítě, mladistvý, dále se zabývala obsahem pojmů fyzický, tělesný a psychický (neboli duševní) vývoj a shledala tyto pojmy obecně známými. Stejně tak se podle soudu zabývala pojmy „morální“ a „dobré mravy“, které vyložila jako měřítko hodnocení konkrétních situací odpovídající obecně uznávaným pravidlům slušnosti v souladu s obecnými morálními zásadami demokratické společnosti a rovněž „možným ohrožením“, které představuje případnou, možnou odchylku od normálního (obvyklého, běžného, průměrného) vývoje jedince v důsledku shlednutí pořadu či upoutávky v televizním vysílání, k níž ale fakticky nemusí dojít (může jí být včasným zásahem zabráněno). Možným ohrožením chápala žalovaná případnou odchylku od normálního vývoje jedince v důsledku shlednutí pořadu. Po posouzení výše uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že obsah i význam těchto pojmů je pro adresáta dostatečně určitým, nevzbuzujícím pochybnosti o jeho obsahu, a to zejména vzhledem k interpretaci ostatních jednotlivých pojmů, které byly v napadeném rozhodnutí vyloženy, a rovněž s ohledem na skutečnost, že soudu je z úřední činnosti známo, stejně jako oběma účastníkům, že stěžovatelka vznáší tuto námitku opakovaně. Podotkl, že žalovaná opakovaně vykládá obsah jednotlivých pojmů. Žalovaná tak v daném případě dostala své interpretační povinnosti ve vztahu k neurčitým právním pojmům, které jsou obsaženy v ustanovení § 60 odst. 3 písm. d), resp. ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. K výhradě stěžovatelky proti hodnocení odvysílaného pořadu městský soud uvedl, že scénu, kde je zabírána schránka v ní ležící uříznutá hlava či scénu, v níž patolog vytahuje z úst zakrvácené hlavy malého hada, lze hodnotit shodně s tím, jak tyto scény hodnotila žalovaná. Dodal, že sama skutečnost, že jde o záběr na již uříznutou hlavu ve schránce ve chvíli, kdy to divák nečeká, neznamená, že neevokuje v divákovi pocit napětí, strachu, násilí vedoucího k vraždě, přičemž tyto scény mohou zejména u nezletilých diváků navozovat i pocity strachu, úzkosti či agresivity. Ke scénám odehrávajícím se na patologii, kde podrobnému zkoumání hlavy asistuje kriminální fotografka, která záblesky fotoblesku dynamizuje celou sekvenci a detailní záběr jejího pohledu na hlavu vyjadřuje její nechuť při sledování ohledání hlavy, zejména v okamžiku, kdy patolog vytahuje z úst hlavy pinzetou malého hada, městský soud konstatoval, že zobrazení důsledků násilí i zobrazení vnímání ohledání uříznuté hlavy fotografkou je takového rázu, že působí na diváka (zejména dětského diváka) svou intenzitou negativního prožitku. S námitkou stěžovatelky k hodnocení odvysílaného pořadu žalovanou městský soud uvedl,

že není povinností žalované opatřovat si vždy ve všech správních řízeních s provozovateli televizního vysílání ohledně uložení pokuty za porušení zákazu zakotveného v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. znalecký posudek. Přizvání znalce by podle názoru městského soudu bylo na místě jen tehdy, pokud by se jednalo o případ složitějšího správního úsudku. V této souvislosti městský soud poukázal rovněž na argumentaci Ústavního soudu uvedenou v usnesení ze dne 27. 10. 2005, č. j. II. ÚS 396/05. Městský soud rovněž neshledal, že by rozhodnutí žalované bylo nepřezkoumatelné, jak tvrdila stěžovatelka. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná se zabývala jak scénami vytýkanými stěžovatelkou, tak i předmětným pořadem v jeho celku. Městský soud konstatoval, že ochrana poskytovaná ustanovením § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. je zaměřena na ochranu dětí a mladistvých především z toho důvodu, že u vysílaného pořadu se může ocitnout dítě i velmi nízkého věku, které není samo s to rozeznat podstatu pořadu a porozumět souvislostem mezi jednotlivými vizuálně vnímanými scénami pořadu. Způsoby a modely chování prezentované v televizi navíc mohou vést k nápodobě. Z těchto důvodů městský soud dospěl k závěru, že předmětný pořad obsahoval prvky způsobivé ohrozit psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých a žalobkyně jeho odvysíláním porušila povinnosti stanovené v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Městský soud nepřijal ani argumentaci stěžovatelky odvysíláním pořadu Biblické příběhy od Ivana Olbrachta nebo vysíláním předmětného dílu pořadu i v jiných státech, např. ve Slovenské republice. K těmto námitkám uvedl, že předmětem řízení je přezkum rozhodnutí žalované, která je vázána stejně jako soud zákony platnými a účinnými v ČR, tedy konkrétně zákonem č. 231/2001 Sb. Ke druhému žalobnímu bodu městský soud poukázal na to, že stěžovatelka byla v minulosti za porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) tohoto zákona již dříve a opakovaně sankcionována (např. rozhodnutími žalované sp. zn. Rpo /145/05 ze dne 21. 12. 2005, sp.zn. Rpo 146/05 atd.). Městský soud konstatoval, že z ustanovení § 59 odst. 1 a 3 rozhodně nevyplývá povinnost opakovaně upozorňovat provozovatele vysílání na porušování těchto zákonných povinností a stanovovat mu lhůtu k nápravě vždy ve vztahu k jednotlivému pořadu, jehož odvysíláním nově došlo k porušení zákazu zakotveného v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Městský soud provedl důkaz upozorněním sp. zn. Rup /69/03 (odvysílání filmu Striptýz dne 7. 10. 2003) a dne 11. 1. 2006, sp. zn. Rpo /182/05-Rup (odvysílání upoutávky na horor „Texaský masakr motorovou pilou“ dne 24. 9. 2005) a konstatoval, že z nich bylo dostatečně zřejmé předání informace o tom, že provozovatel porušuje povinnosti dané zákonem. Z toho důvodu podle názoru městského soudu nemohla obstát ani závěrečná námitka obsažená v tomto žalobním bodě, že žalobkyně byla v legitimním očekávání, že zákon neporušila, neboť je jí známo, že např. na programu TV Prima jsou v časně odpoledních hodinách zařazovány seriály s kriminální tematikou „Sběratelé kostí“ a „Myšlenky zločince“. Městský soud konstatoval, že vysílání obdobného typu pořadu ještě neznamená, že lze i u jiných pořadů stejného zaměření automaticky předpokládat, že neporušují ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. K námitkám obsaženým ve třetím žalobním bodě týkajících se hodnocení kritérií pro uložení pokuty žalovanou městský soud uvedl následující argumenty. Do hodnocení kritéria závažnosti se promítla skutečnost, že žalovaná jako polehčující okolnost shledala čas, kdy byl pořad do vysílání zařazen (tj. 21.20 hod.), a proto shledala porušení za méně závažné. Ačkoliv hodnocení kritérií „typu vysílání“ a „finančního prospěchu“ v odůvodnění chybí, nejde o natolik významný nedostatek odůvodnění, jenž by byl s to přivodit v důsledku zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost právní úvahy jako celku. Žalovaná sice nedostala plně své povinnosti hodnotit všechna zákonem stanovená kritéria, avšak zaměřila se a splnila povinnost hodnocení kritérií, která měla v daném případě klíčový význam při posouzení odůvodněnosti uložení pokuty. Městský soud tedy dospěl k závěru, že hodnocení žalované svědčí o snaze posoudit výši pokuty co možná nejobjektivněji a nejúplněji. Městský soud se rovněž zabýval tím, zda je možné nahradit správní uvážení žalované moderačním oprávněním soudu. Dospěl k závěru, že uložení pokuta ve výši 150 000 Kč není pokutou

zjevně nepřiměřenou, nýbrž pokutou, která odpovídá danému porušení zákona i zákonnému rozpětí stanovenému v ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. a je uložena při dolní hranici zákonné sazby. Závěr o přiměřenosti uložené pokuty nemohl vyvrátit ani soudem provedený důkaz oznámením o zastavení správního řízení ve věci vedené žalovanou pod sp. zn. 2008/366/HOL/CET, jímž chtěla stěžovatelka upozornit na skutečnost, že v jiném případě žalovaná zastavila řízení ohledně porušení téhož ustanovení. Z provedeného důkazu vyplývá, že rozhodnutí žalované se týkalo porušení zákonných povinností stěžovatelky v jiném pořadu, v němž mu byly vytýkány akty násilí. Městský soud naopak dovodil, že žalovaná nepostupuje při ukládání pokut za porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. mechanicky a bez přihlídnutí ke konkrétním okolnostem každé věci. Na základě uvedených důvodů městský soud žalobu zamítl.

V **kasační stížnosti** proti napadenému rozsudku stěžovatelka uvedla, že ji podává z důvodu nezákonnosti napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, přičemž nesprávné právní posouzení spočívá v tom, že byl na skutkový stav aplikován sice správný právní předpis, ale byl nesprávně vyložen [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], přičemž stěžovatelka poukázala na ustanovení § 32 odst. 1 písm. g), § 61 odst. 2 a 3 zákona č. 231/2001 Sb. Dále namítla, že skutková zjištění nemají oporu ve spisech, což považuje za vadu správního řízení podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Konečně namítla, že napadený rozsudek trpí nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Odůvodnění kasační stížnosti stěžovatelka rozdělila do tří bodů, v nichž v podstatě zopakovala své žalobní námítky. V **prvním bodě** kasační stížnosti namítla, že jak ze správního řízení, tak i z přezkumného řízení není jisté, zda odvysíláním pořadu Kriminálka Las Vegas ve 21.30 hod. došlo k porušení povinnosti provozovatele vysílání uvedené v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. a skutkové podstaty správního deliktu uvedené v ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. Na tomto místě stěžovatelka odkazuje na své žalobní námítky, že žalovaná nedostatečně vyložila neurčité pojmy „ohrožení psychického a mravního vývoje dětí a mladistvých“, které označila za „obecně známé“. Stěžovatelka zejména poukázala na pojem „psychický vývoj dětí a mladistvých“ a uvedla, že žalovaná jej doposud dostatečně nevyložila. Dále argumentovala čl. 17 Listiny, které upravuje svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace. Podle stěžovatelky nelze ze zákonné úpravy zjistit, co je jí jako provozovateli dovoleno a co je zakázáno. Těžistěm této námítky je především zpochybnění kvalifikace odvysíláných scén jako prezentace násilí (tj. vytahování hada z úst mrtvého, hlava ve schránce atd.). Žalovaná dále měla vzít v úvahu, zda se v době vysílání tohoto pořadu (21.30 hod.) dá předpokládat, že u obrazovky budou nezletilé děti. Stěžovatelka namítla, že městský soud se sice ztotožnil s hodnocením žalované, avšak ani on neměl dostatek podkladů k tomu, zda záběr na (snad) uříznutou hlavu ve 21.30 hod. je způsobilý ohrozit duševní a mravní vývoj dětí a mladistvých. Stěžovatelka zejména nesouhlasí se závěrem městského soudu, že by uvedená scéna navozovala nejen napětí, ale i pocity strachu, bezmoci nebo naopak agresivity vhodné k napodobení, neboť zejména psychika dětského diváka nedokáže v určitém věku odlišit reálný svět od světa vytvořeného na základě filmového nebo televizního scénáře, přičemž v této souvislosti poukázala na posudky znalce PhDr. S. H., které jsou městskému soudu známy z jeho úřední činnosti. Stěžovatelka v rámci tohoto bodu kasační stížnosti namítla nejasnost a nesrozumitelnost napadeného rozsudku, neboť z něj podle jejího názoru nevyplývá, zda se jednalo o scény, které lze hodnotit jako násilí, nebo jen jako důsledky násilné činnosti. Rovněž stěžovatelka nesouhlasila s argumentem soudu, že vysílání předmětného pořadu v jiných státech a rovněž na Slovensku nemá vliv na posouzení věci dle českého práva, a to proto, že i tyto státy jsou podle stěžovatelky vázány Úmluvou o přeshraniční televizi a Úmluvou o právech dítěte, z čehož plyne, že zákonný rámec povinností provozovatelů vysílání interpretují obdobně. Stěžovatelka trvá na tom, že odvysílání pořad nezobrazuje násilí a poukázala na to, že nelze přehlédnout kontext pořadu, který ukazuje práci kriminalistů na

špičkové úrovni s cílem najít vraha, aby zlo bylo potrestáno. Zařazením pořadu Kriminálka Las Vegas po 21.30 hod. mohla stěžovatelka důvodně předpokládat, že se u obrazovky nevyskytovaly děti a osoby mladistvé nižšího věku a tudíž nemohlo dojít k ohrožení psychického a mravního vývoje dětí a mladistvých.

Ve **druhém bodě** kasační stížnosti stěžovatelka namítla, že nebyla upozorněna na porušení zákona a nebyla jí stanovena přiměřená lhůta k nápravě v souladu s ustanovením § 59 odst. 1 a 3 zákona č. 231/2001 Sb. Předchozí rozhodnutí žalované se týkají jiného typu pořadu, konkrétně reality show Big Brother, což je jiný typ pořadu než kriminální seriál „Kriminálka Las Vegas“ a i prezentované jednání se v obou pořadech typově odlišovalo. Stěžovatelka tedy namítá, že smyslem ustanovení § 59 zákona č. 231/2001 Sb. je dát původci jednání, které naplňuje znaky správního deliktu, své jednání změnit, závadný stav napravit a vyhnout se tak uložení trestu. Při hodnocení je pak třeba brát v úvahu časovou a věcnou souvislost mezi upozorněním a jednáním, přičemž stěžovatelka odkázala na rozsudek městského soudu č. j. 7 Ca 35/2007 – 57. Tato věcná a časová souvislost dle stěžovatelky nebyla dána ve vztahu k upozorněním na porušení zákona, která uvedla žalovaná v napadeném rozhodnutí. Obdobně stěžovatelka zpochybnila i předchozí upozornění ve věcech odvysílání filmu „Texaský masakr motorovou pilou“ a dovedla z toho, že byla v legitimním očekávání, že předmětný pořad může odvysílat.

Ve **třetím bodě** kasační stížnosti stěžovatelka namítla, že žalovaná se samostatně nezabývala všemi kritérii vymezenými v ustanovení § 61 odst. 2 a 3 zákona č. 231/2001 Sb. a ani neuvedla, proč nevzala v úvahu všechna kritéria uvedená v zákoně. Žalovaná tak překročila meze správního uvážení. Městský soud shledal, že žalovaná neodůvodnila kritéria „typu vysílání“ a „finančního prospěchu“, což ovšem zhodnotil tak, že se nejedná o významný nedostatek odůvodnění. S tím stěžovatelka zásadně nesouhlasí a poukazuje v tomto ohledu na argumentaci uvedenou v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 8 As 17/2006 – 78, z něhož vyplývá, že pokud žalovaná nepovažuje některá kritéria za nepodstatná, musí se alespoň ve stručnosti vypořádat s jejich nepodstatností. Podle jejího názoru měl městský soud rozhodnutí zrušit pro vadu řízení, která měla za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Z těchto námitek podle názoru stěžovatelky vyplývá, že došlo k překročení meze správního uvážení při stanovení výše pokuty a již z těchto důvodů mělo být napadené rozhodnutí zrušeno a vráceno správnímu orgánu zpět k dalšímu řízení.

Žalovaná podala ke kasační stížnosti své **vyjádření**. K prvnímu bodu kasační stížnosti uvedla, že všechny neurčité právní pojmy ve svém rozhodnutí podrobně vysvětlila a není její úlohou vykládat všechny pojmy, které se v rozhodnutí nacházejí (pojmy všeobecně známé). Ke druhému bodu kasační stížnosti žalovaná uvedla, že má za to, že problematika předchozího upozornění podle ustanovení § 59 odst. 1 a 3 zákona č. 231/2001 Sb. byla již objasněna dostatečně v předchozí judikatuře správních soudů. Pro uložení pokuty postačí podle názoru žalované předchozí upozornění na porušení stejného ustanovení zákona, přičemž se tyto nemusejí týkat totožného ohrožení ani spolu věcně souviset. Ke třetímu bodu kasační stížnosti žalovaná uvedla, že se všemi relevantními kritérii pro uložení pokuty zabývala a její výši dostatečně odůvodnila. Na základě uvedených argumentů žalovaná navrhlá zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud zjistil ze **správního spisu** žalované následující relevantní skutečnosti.

Ve spisu je založen podkladový materiál Úřadu žalované ze dne 27. 8. 2007 obsahující analýzu předmětného pořadu a také CD-disk se zvukově-obrazovým záznamem předmětného pořadu.

Dále je ve spise založeno oznámení o zahájení správního řízení a usnesení o stanovení lhůty k vyjádření ze dne 25. 9. 2007, sp. zn. 2007/755/FOL/CET, č. j. fol/8269/07.

Stěžovatelka k věci zaslala své vyjádření ze dne 17.10. 2007, v němž navrhla provedení důkazu záznamem pořadu, výpovědí vedoucí skladby programu Mgr. Z. Z. a znalečným posudkem k předmětnému pořadu.

Ve spise jsou rovněž založena upozornění žalované na odvysílání pořadu s názvem „Striptýz“ odvysílanému dne 28. 5. 2003 od 20.35 hod., ze dne 7. 10. 2003, sp. zn. Rup/69/03 a dále na odvysílání upoutávky na pořad „Texaský masakr motorovou pilou“ (odvysílaný dne 24. 9. 2005 v době od 12.00 hod.), ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. Rpo/182/05-Rup.

Napadeným rozhodnutím žalovaná shledala stěžovatelku vinnou z porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. pro odvysílání pořadu Kriminálka Las Vegas dne 17. 5. 2007 v době od 21.20 hod. na programu Nova, za což jí žalovaná uložila pokutu ve výši 150 000 Kč. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaná nejprve stručně uvedla charakteristiku pořadu, který byl pravidelně vysílán ve čtvrtek od 21:20 hod. Předmětný díl tohoto seriálu s podtitulem Hadi byl posuzován na základě vlastního záznamu žalované. Na základě analýzy pořadu žalovaná identifikovala scény, v nichž shledala porušení citovaného ustanovení zákona. Jednalo se zejména o tyto části předmětného pořadu. Hned v první minutě pořadu jsou obsaženy záběry z ulice, kde kromě běžného pouličního ruchu je vidět auto, které zastavuje před poštovní schránkou a z něho vystupuje chlapec, bere svázaný balík novin a směřuje ke schránce, na kterou pokládá noviny. Vhozením známky se snaží schránku otevřít. Ve schránce leží uříznutá hlava. V této chvíli není možné konstatovat, zda jde o muže nebo ženu. Poté následuje záběr na rutinní aktivitu kriminální skupiny při odmontování schránky, fotografování místa nálezu přes první výslech chlapce až po záběr do interiéru kriminalistické laboratoře patologa. Další záběry ukazují, jak doktor jde s nalezenou hlavou proti kameře. Hlavu položí na pitevní stůl, o několik záběrů dále začíná systematicky zkoumat jednotlivosti hlavy. Poté sledujeme patologa a kriminalistu při zkoumání této hlavy, při němž asistuje kriminální fotografka, která záblesky fotoblesku dynamizuje celou sekvenci. Záběr graduje v detailech, kdy patolog vyjímá pinzetou z úst hlavy malého hada. Detailní záběr proti pohledu na fotografku dokládá její nechuť toto objevování sledovat. Had držený pinzetou je ukázaný v záběru zblízka. Z další sekvence záběrů je zřejmý název tohoto dílu pořadu – „Hadi“. Další záběry obsahují dialog patologa a fotografky při zkoumání hlavy. Žalovaná shledala, že tyto záběry mohou působit na psychiku nezletilého diváka šokujícím a traumatizujícím dojmem. Zobrazením důsledků činnosti násilného charakteru se jedná o vizuálně expresivní (výrazové a působivé) záběry, které mohou na psychice dítěte zanechat negativní stopy. Žalovaná dále zrekapitulovala vyjádření stěžovatelky. S námitkami stěžovatelky se vypořádala následovně. K námitce poukazující na rozpor mezi časem vysílání předmětného pořadu uvedenými v oznámení o zahájení správního řízení žalovaná uvedla, že čas 21:25 hod. je reálný vysílací čas předmětného pořadu a je podle ní jasné, o jaký pořad se ve správním řízení jedná. K námitce stěžovatelky, že samotný akt „uříznutí hlavy“ nebyl odvysílán, žalovaná uvedla, že k samotnému traumatizujícímu zážitku dítěte postačí i spatření uříznuté hlavy, přičemž samotný akt nemusí být odvysílán. Podle názoru žalované dítětem může otrást jenom samotný záběr ze světa poznačeného těžkým zločinem, přičemž záběry na uříznutou hlavu byly podle jejího názoru relativně dlouhé. K poukazu stěžovatelky, že pořad neobsahuje brutální scény ani násilí, ale pro dokreslení situace je zobrazena hlava, žalovaná konstatovala, že sice souhlasí se stěžovatelkou, že pořad neobsahuje brutální scény, avšak zobrazování nevhodných předmětů, jako je uříznutá hlava, může mít negativní vliv na subjektivní vnímání tohoto pořadu různými dětmi a mladistvými. V pasáži odůvodnění napadeného rozhodnutí věnované právnímu hodnocení žalovaná nejprve definovala neurčité

pojmy „dítě“ a „mladistvý“ a dále „fyzický, psychický a mravní vývoj.“ Dále konstatovala, že pořad Kriminálka Las Vegas vysílaný dne 17. 5. 2007 od 21:20 hod. na programu Nova naplňuje znaky porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. V souladu s ustanovením § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. žalovaná uložila pokutu ve výši 150 000 Kč, přičemž zhodnotila, že program Nova je plnoformátový program obsahující pořady různého zaměření a témat. Stěžovatelka provozuje celoplošné vysílání a patří jí velmi vysoký podíl sledovanosti na mediálním trhu. Žalovaná výslovně uvedla, že považuje porušení povinnosti obsažené v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. za méně závažné, a proto se rozhodla uložit pokutu blíže k dolní hranici. Dále žalovaná zohlednila také kritérium míry zavinění a uvedla, že stěžovatelka sice nemohla obsah pořadu sama ovlivnit, nicméně bylo na jejím rozhodnutí tento pořad do vysílání zařadit tak, aby nedošlo k porušení povinností stanovených zákonem č. 231/2001 Sb. Žalovaná při ukládání pokuty přihlédla rovněž k tomu, že stěžovatelka se dopustila porušení povinnosti uvedené v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. opakovaně, přičemž za předchozí porušení této povinnosti žalovaná považovala jednak odvysílání filmu „Striptýz“ dne 7. 10. 2003, sp. zn. Rup/69/03, a dále odvysílání upoutávky na horor „Texaský masakr motorovou pilou“ dne 24. 9. 2005 od 12.00 hod. během pořadu „Volejte Novu“, sp. zn. Rpo/182/05-Rup. Ohledně kritéria „finančního prospěchu“ žalovaná uvedla, že ho nelze prokázat důkazními prostředky žalované dostupnými a tato skutečnost neměla na stanovení výše pokuty vliv.

Ze **soudního spisu** Nejvyšší správní soud zjistil následující relevantní skutečnosti:

Z protokolu o jednání ze dne 3. 7. 2008 je zřejmé, že městský soud provedl důkaz zvukově-obrazovým záznamem pořadu „Kriminálka Las Vegas“ odvysílané dne 17. 5. 2005 od 21.20 hod. na programu Nova. Jelikož však ve správním spisu nebyla obsažena předchozí upozornění, na něž odkazuje napadené rozhodnutí, tj. upozornění sp.zn. Rup/69/03 a zároveň sp. zn. Rpo/182/05-Rup, uložil městský soud stěžovatelce, aby tyto listiny doložila a odročila jednání na 31. 7. 2008.

Z protokolu o jednání ze dne 31. 7. 2008 vyplývá, že městský soud při tomto jednání konstatoval obsah uvedených upozornění, avšak další návrhy na dokazování zamítl. K následnému návrhu stěžovatelky provedl důkaz oznámením o zastavení správního řízení ve věci odvysílání pořadu Beze stopy, sp. zn. 2008/366/hol/CET. Při tomto jednání městský soud vydal napadený rozsudek.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Úvodem považuje Nejvyšší správní soud interpretovat význam uplatněných kasačních důvodů a konkretizovat, jak vyložil jednotlivé kasační námitky vznesené stěžovatelkou. Ta výslovně uvedla, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s. Ke kasačnímu důvodu uvedenému v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) Nejvyšší správní soud obecně poznamenává, že nesprávné posouzení právní otázky může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní

předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

K významu kasačního důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud uvádí, že se jedná za prvé o situaci, v níž došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Tak je tomu tehdy, pokud skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Za druhé dopadá tento důvod na situaci, kdy při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit. K této situaci Nejvyšší správní soud uvádí, že intenzita porušení řízení před správním orgánem musí být v přímé souvislosti s následnou nezákonností jeho rozhodnutí. Třetí možnost pokrytá citovaným ustanovením § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. se týká nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

K důvodu uvedenému v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud podotýká, že první, tam upravený důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí) spočívá podle Nejvyššího správního soudu buď v tom, že rozhodnutí vykazuje takové textové a formulační nedostatky, že z obsahu textu není dostatečně zřejmá souvislost s příslušnými podklady pro rozhodnutí, nebo příp. v tom, že i jinak text rozhodnutí obsahuje nejasné, rozporné či jiným způsobem nesrozumitelné údaje. Taková nesrozumitelnost rozhodnutí však v souzené věci podle Nejvyššího správního soudu nenastala. Následující důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí) je potom třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí a možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí. Konečně posledně jmenovaný důvod, tedy že se jedná o nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem, Nejvyšší správní soud poznamenává, že je třeba její význam posuzovat jako důvod pro zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně pouze za předpokladu splnění věty navazující, tedy, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

V posuzované věci Nejvyšší správní soud posoudil kasační námitky vznesené stěžovatelkou z pohledu takto vymezených kasačních důvodů. Pro přehlednost zdejší soud rozdělil odůvodnění svého rozsudku podle jednotlivých bodů kasační stížnosti se zachováním jejich číselného pořadí uvedeného v rekapitulační části.

V **prvním bodě** kasační stížnosti stěžovatelka sdružila námitky týkající se právního posouzení věci. Zejména namítla, že žalovaná nedostatečně vyložila neurčité pojmy „ohrožení psychického a mravního vývoje dětí a mladistvých“, které označila za „obecně známé“. Podle stěžovatelky tak nelze ze zákonné úpravy zjistit, co je jí jako provozovateli dovoleno a co je zakázáno. Zpochybnila též kvalifikaci odvysílaných scén jako prezentace násilí (tj. vytahování hada z úst mrtvého, hlava ve schránce atd.). Žalovaná dále měla vzít v úvahu, zda se v době vysílání tohoto pořadu (21.30 hod.) dá předpokládat, že u obrazovky budou

nezletilé děti. Stěžovatelka nesouhlasila s hodnocením předmětných scén pořadu, jak je prezentoval v odůvodnění rozsudku městský soud, který se ztotožnil s hodnocením žalované, přičemž zpochybnila samotnou srozumitelnost napadeného rozsudku s tím, že z něho nevyplývá, zda se jednalo o scény, které lze hodnotit jako násilí, nebo jen jako důsledky násilné činnosti. Navíc mohla stěžovatelka důvodně předpokládat, že u obrazovky se nevyskytovaly děti a osoby mladistvé nižšího věku, a tudíž nemohlo dojít k ohrožení psychického a mravního vývoje dětí a mladistvých.

Tyto námitky Nejvyšší správní soud podřadil pod kasační důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů) a pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (nezákonnost rozhodnutí soudu v důsledku nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení). Nejvyšší správní soud k těmto námitkám uvádí následující. Ohledně povinnosti žalované interpretovat neurčité pojmy uvedené v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Nejvyšší správní soud vychází z právního názoru setrvale zastávaného při řešení obdobných případů, v nichž bylo předmětné ustanovení zákona č. 231/2001 Sb. aplikováno. Podle tohoto právního názoru musí být výklad neurčitých pojmů předvídatelný do té míry, že v obdobných případech musí být tyto pojmy vykládány obdobně, aby tak nedocházelo k libovůli při aplikaci práva a vytváření nedůvodného rozdílného zacházení s provozovateli vysílání (viz k tomu blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 4 As 34/2007 – 129, přístupný na www.nssoud.cz). Na druhé straně ovšem rozhodně není povinností žalované konstruovat zvláštní právní význam těchto pojmů, pokud je používá v souladu s jejich významem, který mají v obecném jazyce. Kromě toho Nejvyšší správní soud v souladu se svou předchozí judikaturou upozorňuje na skutečnost, že neurčité pojmy nelze jednoznačně a přesně definovat, neboť jejich význam je do značné míry odvislý od konkrétního skutkového děje, jehož popis jim má být podřazován (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2008, č. j. 4 As 17/2008 – 119, přístupný na www.nssoud.cz). Význam neurčitých pojmů je tak dotvářen rozhodovací praxí žalované a je tak přirozeně znám i stěžovateli jako účastníku těchto řízení. Z toho důvodu Nejvyšší správní soud nesouhlasí s názorem stěžovatelky, že není možné z platné právní úpravy dovodit, co je jí jako provozovateli dovoleno a co je zakázáno. Obsah platných právních norem, v tomto případě povinností provozovatele vysílání, lze nepochybně vyložit jak ze zákonných pramenů práva, tak i ze zmiňované rozhodovací praxe žalované. Nejvyšší správní soud již dříve judikoval, že absolutní právní jistotu vzhledem k výkladu zákonných neurčitých pojmů za jiných skutkových okolností nelze stěžovateli nijak zaručit. Tímto nedochází ani k porušení principu předvídatelnosti rozhodování, jelikož předvídatelností nelze rozumět neměnnost výkladu neurčitých pojmů, které ze své podstaty rozšiřují významové pole právních norem a na určení jejich rozsahu v konkrétním případě závisí dopad zákonem stanovené sankce, která je sama o sobě co do svého zákonného rozsahu předvídatelná (viz citovaný rozsudek ze dne 17. 9. 2008, č. j. 4 As 17/2008 – 119, přístupný na www.nssoud.cz). Ke kvalifikaci odvysílání předmětného pořadu stěžovatelkou v 21.30 hod. jako porušení zákona Nejvyšší správní soud uvádí, že v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) ve spojení s ustanovením § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. je upraven tzv. ohrožovací delikt, pro jehož dokonání postačuje i potencialita ohrožení chráněných skupin diváků, nikoliv skutečně existující protiprávní následek. Doba, v níž působí zákonná ochrana nezletilých diváků, je vymezena mezi 6.00 až 22.00 hod. Ačkoliv je zřejmé, že v jednotlivých časových intervalech tohoto rozmezí se bude počet nezletilých diváků přítomných u televizních přijímačů přirozeně lišit, účinnost právní ochrany těchto diváků má ze zákona stejnou intenzitu po celou uvedenou dobu. Byl-li tedy předmětný pořad (resp. předmětné scény, které byly způsobilé ohrozit fyzický, psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých) odvysílán v tomto časovém rozmezí, pak platí, že na něho předmětné ustanovení dopadá neztenčenou měrou. Odlišnou úlohu samozřejmě sehrává čas vysílání pořadu při ukládání

sankce, neboť posouzení vysílacího času ve vztahu k předpokládané sledovanosti pořadu nezletilými diváky by se mělo odrazit především v hodnocení kritéria závažnosti porušení zákona (§ 61 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb.). Ohledně samotného hodnocení předmětných scén z odvysílání dílu seriálu Kriminálka Las Vegas neshledal Nejvyšší správní soud důvod k tomu, aby úsudek žalované přezkoumaný městským soudem jakkoliv zpochybňoval. Argumenty stěžovatelky míří k tomu, že prezentované scény neobsahovaly žádné násilné jednání, nýbrž pouze prezentaci jeho výsledku, tj. uříznutou hlavu člověka, v níž se navíc po zákroku patologa objevil had. Nejvyšší správní soud připomíná, že aplikační úsudek žalované, který byl předmětem přezkumu městského soudu, spočívá v podřazení skutkového jednání provozovatele pod skutkovou podstatu deliktu, jejíž chráněný objekt je vyjádřen v neurčitých pojmech „*fyzický, psychologický nebo mravní vývoj*.“ Subsumpční úsudek tedy v tomto případě spočíval v podřazení popisu scén s uříznutou hlavou, u nichž i stěžovatelka připouští, že se jednalo o výsledek násilného jednání, pod rozsah pojmu „*pořad či upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychologický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých*.“ Z tohoto pohledu tedy není možno vyloučit, že scénou ohrožující vývoj dětí a mladistvých může být i taková scéna, která nezobrazuje přímo násilné jednání, avšak ukazuje jeho výsledek (tzn. uříznutou hlavu), z níž je nade vše pochybnost patrné, k jakému násilnému jednání došlo. Proto Nejvyšší správní soud nepřisvědčil argumentu stěžovatelky, že napadený rozsudek je nejasný a nesrozumitelný proto, že neobsahuje žádnou hodnotící úvahu ve směru odlišení prezentace násilí či pouze jeho výsledku. Tato úvaha nebyla pro přezkum zákonnosti úsudku žalované nezbytná, a proto její absence v odůvodnění napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Stejně tak shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnými i námitky odkazující na předchozí vysílání pořadu v jiných státech včetně SR, neboť pravomoc žalované coby kontrolního orgánu je ovládána zásadou teritoriality, z níž plyne, že je žalovaná oprávněna učinit si svůj vlastní právní názor na výklad mezinárodních úmluv dopadajících na předmětnou problematiku a v jejich kontextu vykládat vnitrostátní české právo. Aplikační praxe kontrolních orgánů v jiných státech může sehrát roli interpretačního vodítka, nikoliv však roli nutného vzoru k následování. Z uvedených důvodů se Nejvyšší správní soud s námitkami uvedenými v tomto bodě kasační stížnosti neztotožnil.

V **druhém bodě** kasační stížnosti jsou obsaženy námitky stěžovatelky proti splnění procesní povinnosti předchozího upozornění. Podle stěžovatelky předchozí upozornění uvedená v napadeném rozhodnutí žalované (reality show Big Brother, film Striptýz a upoutávka na pořad „Texaský masakr motorovou pilou“) nejsou ve věcné ani časové souvislosti s odvysíláním předmětného pořadu a nemohla proto splnit preventivní funkci v upozornění stěžovatelky na vysílání pořadu „Kriminálka Las Vegas“. Tyto námitky Nejvyšší správní soud podřadil pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a to konkrétně pod vadu spočívající v natolik závažném porušení procesních předpisů v řízení před správním orgánem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, zrušit napadené rozhodnutí správního orgánu. K výkladu ustanovení § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. se Nejvyšší správní soud vyjádřil již ve své předchozí judikatuře v obdobných věcech, a to zejména v již citovaném rozsudku ze dne 30. 4. 2008, č. j. 4 As 34/2007 – 129, (pořad Big Brother), dále pak zejména v rozsudku ze dne 23. 7. 2008, č. j. 4 As 13/2008 – 107, (film Záhada vyvoleného), přístupné na www.nssoud.cz. Obecně Nejvyšší správní soud konstantně zastává názor, že je třeba vnímat „upozornění“ v materiálním smyslu, tedy předáním informace o tom, že provozovatel porušuje povinnosti stanovené zákonem a že mu hrozí sankce. Nelze však dovozovat, že by takové upozornění musela žalovaná činit u každé jednotlivé skutkové podstaty porušení téže zákonné povinnosti [§ 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb.], shledané u téhož provozovatele. V posledně citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „...*podstatné je, zda stěžovatelka byla obeznámena s tím, že prezentace násilí je žalovanou vnímána jako porušení povinnosti stanovené § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb.*

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že stěžovatelka byla na porušení totožné povinnosti stanovené zákonem již v minulosti upozorněna...“ Právní názor tohoto rozsudku dopadá plně i na posuzovanou věc. Ze správního spisu, v němž jsou založena upozornění žalované na pořad Striptýz (ze dne 7. 10. 2003, sp. zn. Rup/69/03) a pořad Texaský masakr motorovou pilou (ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. Rpo/182/05-Rup, doručeno stěžovatelce dne 1. 2. 2006) Nejvyšší správní soud má za prokázané, že tato upozornění se týkala porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. V upozornění na odvysílání upoutávky na film „Texaský masakr motorovou pilou“ je výslovně uvedeno, že „...tato upoutávka obsahovala zejména ve vizuální složce, ale místy i ve složce textové, prvky, které mohly vyvolat pocity strachu, úzkosti či hrůzy... Účinek hororových záběrů a obdobných, byť jen sporadických prvků v textu může být bezprostřední. S ohledem na dětské diváky je nutno konstatovat, že provozovatel nevezal dostatečně v úvahu své povinnosti dané ustanoveními § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání.“ Ze své předchozí rozhodovací činnosti je Nejvyšší správní soud obeznámen s tím, že i v případech odvysílání některých dílů reality show Big Brother se jednalo o scény, v nichž byla stěžovatelce vytykána prezentace násilí (např. rozhodnutí žalované ze dne 21. 12. 2005, sp. zn. Rpo/149/05, č. j. 5882/06). Z uvedených skutečností je tedy zřejmé, že z předchozí rozhodovací činnosti žalované bylo stěžovatelce známo, že prezentace „hororových prvků“, které mohou vyvolat u nezletilých diváků pocity strachu, úzkosti či hrůzy, může být v rozporu s ustanovením § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., jsou-li takové scény odvysílány v době od 6.00 do 22.00 hod. Odvysílání scény s uříznutou hlavou a její následné odborné lékařské zkoumání a focení žalovaná i městský soud podřadily pod takové jednání, které může v nezletilých vyvolat strach či úzkost. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelce nepřisvědčil, neboť předchozí upozornění žalované byla dostatečná. K námitce stěžovatelky, že předchozí upozornění musí souviset jak se skutkovou podstatou správního deliktu, tak v daném případě i s povahou vysílaného pořadu, Nejvyšší správní soud opětovně poukazuje na svou předchozí judikaturu, a to konkrétně rozsudek ze dne 17. 9. 2008, č. j. 4 As 17/2008 – 119 (přístupný na www.nssoud.cz), v němž dospěl k názoru, že „věcná a časová souvislost upozornění se sankcionovaným deliktem je dosti vágním vymezením vazby mezi upozorněním na porušení zákona odvysíláním určitého pořadu a dalším porušením stejného ustanovení zákona obdobným způsobem a ve své podstatě je užítím racionálního teleologického výkladu ustanovení § 59 zákona č. 231/2001 Sb. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s tím, že aby se žalovaná mohla odkazovat na předchozí upozornění na porušení zákona uložené provozovateli, musí zde být dána alespoň rámcová věcná souvislost, která však již do značné míry vyplývá ze samotného významového rámce skutkové podstaty správního deliktu... Časovou souvislost však podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze stanovit ani rámcově.“ V předmětné věci Nejvyšší správní soud podotýká, že věcná souvislost s citovanými předchozími upozorněními byla dána prezentací násilí (či výsledků násilného jednání), přičemž časová souvislost v tomto případě není relevantní. Proto Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani této námitce.

Ve **třetím bodě** kasační stížnosti stěžovatelka namítala, že žalovaná se samostatně nezabývala všemi kritérii vymezenými v ustanovení § 61 odst. 2 a 3 zákona č. 231/2001 Sb. Konkrétně se mělo jednat o nedostatek odůvodnění kritéria „typu vysílání“ a „finančního prospěchu“, o nichž městský soud konstatoval, že se nejedná o významný nedostatek odůvodnění. Tyto námitky Nejvyšší správní soud podřadil pod kasační důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (nesprávné právní hodnocení městského soudu v otázce odůvodnění uložené pokuty v napadeném rozhodnutí žalované). Ustanovení § 61 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb. výslovně uvádí: (3) „Rada stanoví výši pokuty podle závažnosti věci, míry zavinění a s přihlédnutím k rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání a k výši případného finančního prospěchu.“ Ve své předchozí judikatuře se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval správným způsobem aplikace předmětných kritérií a dospěl k závěru, že nikoliv všechna kritéria musejí být nutně pro konkrétní posuzovanou věc stejně důležitá či určující. Při vypořádání se s nimi musí správní orgán uvést, které kritérium bylo pro jeho posouzení klíčové a v čem spatřuje jeho relevanci

pro uložení pokuty a stanovení její výše v konkrétním případě (viz blíže citovaný rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 4 As 34/2007 – 129, přístupný na www.nssoud.cz). Stejný názor zaujal při posouzení i městský soud. Stěžovatelka naproti tomu argumentovala rozsudkem zdejšího soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 8 As 17/06 – 78, přístupný na www.nssoud.cz, v němž zdejší soud zaujal názor, že pokud některé z kritérií stanovených zákonem není pro posouzení věci relevantní, má správní orgán povinnost se s takovým kritériem alespoň „*stručně vypořádat a zdůvodnit jeho nepodstatnost*.“ Nejvyšší správní soud k tomu považuje za nutné zdůraznit, že tyto jeho právní názory jsou v naprosté vzájemné shodě a tvoří stabilní součást optiky, již nazírá na tuto problematiku v obdobných případech. Pro stručné vypořádání se s nepodstatností kritéria podle názoru zdejšího soudu postačí mnohdy i kontext odůvodnění rozhodnutí žalované, která tím, že odůvodní relevantní kritéria, zároveň *implicite* zbývající kritéria kvalifikuje jako nepodstatná. Pokud žalovaná byť jen stručně uvede, že některá kritéria nehodnotila, protože jsou pro danou věc nepodstatná, je na soudu, aby zvážil, zda takto formulovaná úvaha je přezkoumatelná, či nikoliv, a zda dává z pohledu skutkového rámce posuzované věci smysl. V posuzované věci městský soud uvedl, že nedostatek odůvodnění kritéria „typu vysílání“ a „finančního prospěchu“ není významným nedostatkem odůvodnění, který by byl sto způsobit nepřezkoumatelnost právní úvahy žalované jako celku. Dále městský soud konstatoval, že hodnocení kritérií žalovanou ob stojí, neboť žalovaná se snažila vzít zřetel na přitěžující i polehčující okolnosti. Finanční prospěch stěžovatelky žalovaná vůbec nehodnotila, což znamená, že ani v neprospěch stěžovatelky. Nejvyšší správní soud se s touto úvahou městského soudu zcela ztotožňuje a dodává, že kritérium typu vysílání by bylo v napadeném rozhodnutí naprosto nadbytečné odůvodňovat, neboť z kontextu napadeného rozhodnutí (bod I.) je jednoznačně zřejmé, že se jedná o pořad typu „cyklus“ (tj. seriál) s kriminalistickou (detektivní) tematikou. Tento argument by zřejmě do aplikačního úsudku žalované co do určení výše ukládané pokuty nepřinesl nic nového, a proto Nejvyšší správní soud konstatuje, že nebyl pro přezkoumatelnost určení výše pokuty nutný. U kritéria finančního prospěchu Nejvyšší správní soud považuje za nutné podotknout, že toto kritérium lze hodnotit pouze u pořadů, u nichž lze konkrétní finanční prospěch získaný jejich odvysíláním ve správním řízení prokázat (např. u pořadu typu reklamy). Způsob, jakým se s tímto kritériem žalovaná vypořádala, plně odpovídá standardům požadovaným zákonem a judikaturou (stěžovatelkou namítaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 8 As 17/06 – 78, přístupný na www.nssoud.cz), neboť žalovaná výslovně v napadeném rozhodnutí uvedla, že se tímto kritériem nezabývala proto, že ho nelze prokázat v konkrétní výši důkazními prostředky jí dostupnými. Žalovaná tak stručně odůvodnila, proč toto kritérium nehodnotila, což Nejvyšší správní soud stejně jako městský soud považuje za naprosto dostačující a přezkoumatelnou úvahu. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani těmto námitkám stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že jak příslušná citovaná zákonná ustanovení, tak pro argumentační podporu připomenutá ustálená judikatura, samy o sobě i ve vzájemných souvislostech, představují v kontextu posuzované věci ucelený výchozí právní rámec bezzbytku dopadající na daný skutkový stav, a současně objektivně vedoucí ke shora vyvozeným závěrům.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji zamítl v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 in fine s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, náklady řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2009

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu